

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 221. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm6476/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Himlens Herre det alene veed,
 Hvad sig i min Sjæl saa stærkt bevæger,
 Det dog veed du, Fader! Herrens Fæd
 Er det Eneste paa Jord, som loogter,
 Lys den over mig i Jesu Navn?
 Rolig da mod Himlens sikke Haand
 Skal jeg svævne over Livets Vølvet,
 Lad dem løfte sig med Stum og Brag!
 Trøg jeg er, naat mig min Jesus følger,
 Lys og Kraft Han er endnu i Dag.

Lakket være den hensovne Døding! Han spøde
 Herrens Besignelse over mig, Lakket være den Gudens
 Gud evindeligt! Han skjænkede mig den. Alt have
 Verdens Vølger løftet sig med Stum og Brag imod
 mig, og det er det kun lidet imod hvad som foresaaret,
 men hidindtil haver Herren hjulpet og gjort store Ting
 imod mig, og naat jeg skal see de større Trængsler,
 da skal jeg og see større Ting end disse, trøg jeg er,
 thi mig min Jesus følger, Lys og Liv Han er endnu
 i Dag, og Han er i al Evighed den Samme.

Fortælleren giver tilfjende hvoreledes jeg saae ud over
 Livet, og i hvilket Lys jeg nu betragtede Menneskets
 indvortes og udvortes Mærkelse i Støvet, den gav og
 tilfjende, at det var mit fulde Ålvor, med al den
 Kraft, Gud vilde forlene at gribe ind i Tidens Hjul, og
 hjælpe til, om det var muligt at dreie det tilbage til de gamle
 Stier. Redskaber mig, sagde jeg, i den beufende Strøm,
 det maas jeg, henrive mig magter den ei, men om den

skal lukke sig over mig, derfor raader den Evige. Paa
 Randen af det bundløse Svælg, mod hvilket Tidens
 deren blind fremhæfter, der vil jeg stande, jeg vil ud-
 spænde for den sit eget Billede, og ved Siden vil jeg
 stille de evende Ord: Herrens Ord og de forbigangne
 Tidens Vidnesbyrd. Kalde og vækse i Herrens
 Navn, det vil jeg, saalange Han forlener mig Kraft
 og tillader mig at oplyste Møsten, thi Hans er Mag-
 ten og Vren i al Evighed.

Det er klart at jeg nu vidste hvad jeg skulle troe
 og gjøre, hvor Kraften var at finde og hvor Vren
 skulle være; men de Mænd som følge efter kunde vel
 lært en ret opmærksom Christen, hvad jeg maatte lære
 i en haardere Skole, at man kan vide Meget, som
 man hverken føler eller følger, eller dog kun halvt; thi
 Mændene vise, at jeg endnu lagde megen Vægt paa
 Troen af den Grund at den er den eneste Rod hvorefter
 af et aandeligt Træ med livlige Gafter, med stærke
 Grene og deilige Frugter, kan tilmelig opvorte, at
 Bekymringen for Sjælen og dens evige Salighed, min
 egen og Mænsens; var endnu heel tinge, men min Lyst
 til at tænkes Verden endnu dygtig stor.

Nu at tale er Paa Ord om hvert Mænd især, da
 ser sig letteligt at det om Livets Vælder er en heel under-
 lig Blanding af verdslig og kristelig Tale, men ogsaa
 et sandt Billede af Nyaarsnatten i mit Inderske,
 thi gennem Myrteskoven stremtes Mergensoden, paa
 Bathals Dag staaet Korsets Tegn som Sjæledannet

